Moči nesrečne vladati so jele.
O moj Erazem (bliža se mu proseč), kje so prejšnja leta?
O da vrnili bi se prejšnji dnevi!
Pustite Ogrov zvitih zle nakane!
Saj smo mogočni, smo bogati, srečni.
Za srečo meni vas samo je treba.
Erazem, tu soprogo nate zvesto,
In dete drago naj ima očeta.

Tattenbach.

Kot nož me režejo besede vaše,
A prazen vaš je strah. Saj le pravico
Zahtevam jaz za-sè s pravičnim sredstvom.
In če dobim — saj vam dobim in sinu,
Da, da — očeta bo slavil sin-knez.

Grofica.

Nikar, nikar! Odtegnite se hitro,
Dokler prepozno ni. Pisar pa naj
Odide, naj velja vas tudi grad.

Tattenbach.

Ne morem, on vse vé, ker sam je pisal.
(Stranska vrata se odpró vstopi Mirko in hiti proti grofici.)

9. prizor.

Tattenbach. Grofica. Mirko.

Mirko.

Oj mama, glejte, ata so hudí!
Že spet odidejo od nas, kaj ne?
Saj nimajo me radi, kakor vi.

Tattenbach.

Kako boli me to! Otrok moj dragi,
Kdo pravi, da te nimam rad, moj Mirko?

Mirko.

Ker ste hudí in nisem nič naredil.

Tattenbach (prime dečka za roke, ga dvigne in poljubi.)

Ti pač ne veš, moj Mirko, da te ljubim.
Zares, tu notri v srcu kal najlepša —
Do tebe je ljubezen, moj otrok.
A kaj! skrbi, načrti — to prerašča
Kot gosto trnje ono nežno kal.

Grofica.

Erazem! žena prosi vas in dete:
Pustite zveze vse! Za dom skrbèč
Imetja mirno pridobimo častno,
Gradov pomnožimo število trdnih,
Podložnikom naj v miru sreča cvete.

Tattenbach.

Ne vem. Prepozno je. Pisarja pa,
Če morem, odpustim.

Sluga (vstopivši).

Hrvaški sel
Došel je zdaj. Tu vam donaša pismo.
(Odide.)

Tattenbach (odprè in čita.)

Gorjé! Tak ni bil moj namen nikdar.
Že bojna tromba kliče — v brambo ne,
Kot mislil sem, — ne nad sovražnika,
Marveč — nad vlado dunajsko, cesarsko.
(Molčé stojita Tattenbach in grofica. Zastor pade).

Sèn in up.

Iz sna oko zbudi se,
Kot žarek blisne,
Na večer človek težko
Oči zatisne.

Tako v obup iz upa
Nenadno pade,
A težko spet se vsniva
V poprejšnje nade.

A. M.